

SUBSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranger. 9'00 id. id.
Pagant per any, una pesseta de rebueta

EL POBLE: CATALA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRER DE SANT PAU, 6, PRINCIPAL
IMPRESA
CARRER DE FORTUNY, NUM. 2 TERCER
TELÈFONS
REDACCIÓ, 723 - IMPRESA, 2, 231

ANY IX NUM. 2.748 BARCELONA, DIUMENGE 15 DE SETEMBRE DE 1912 UN NÚMERO, 5 CÈNTIMS

Fàbrica de vels y mantellines
Tuls y sederia.-Genres de punt
FRANCISCO DE A. PLANAS
Ronda Sant Pere, 15 (Entre passeig de Gracia y plassa Urquinaona)
A l'engrós y detall
Articles de temporada de fil y cotó
a preus d'ocasió

Bàsculas-Caixes
Pibernat pera Cabals
Avinyó, 8-10

RICART VIVES curs de piano en l'ACADEMIA AINAUD.-Corts, 6, 8, y P. Molins (Sant Gervasi).-Llissos particulars y a domicili
Dr. UMBERT MALALTIES DE LA PELL Y CABELL Canuda, 26, de 11 a 1
EL DR. FARRÉ PIJUAN Ha traslladat son domicili y consultori clinic a la Rambla del Nitg, 7, principal. De 4 a 5 y de 6 a 8.

De la dictadura espiritual a Catalunya

(Retorn a una Doctrina de l'Entusiasme civio propost oom a base religiosa de tota forma culta d'Acció)

ORACIÓ XIV

Del sofisma capdal, en el sentiment de l'enveja

L'enveja es tota basada en un sofisma. Més que un pecat, es un error. Més que una perversitat, es una ridícula ignorància.

Tu mateix avui—us sembla—d'aquest sofisma? Si: car combatre sofismes presuposos descobrint-los, y descobrint qualque cosa es també resar.

Fins m'atreveiria a proposar aquesta definició de l'exercici de l'oració—Resar es combatre per les coses que un mateix ha descobert.

Rosar, així, es el primer de tot el catàleg de respectes—que: això es: vulgut sortir de l'uborsió de la Tontolieria (a l'empara, a petits respectes intangibles, a negra litúrgia d'enveja depotencialitat).

Estem ja?—En marxa.

I

El fet d'envejar suposa? fet de preferir. Y el fet de preferir suposa? fet de valorar.

Car sempre que hi ha una preferència, hi ha una elecció. Y cap elecció sense distinció y graduació de valor.

Pera que, entre A y B, jo preferís A, m'ha d'interessar el valor de A y el valor de B.

D'aquesta relació de valor, jo soc el terme.

Car jo valoro sempre, per raport a mi mateix.

Y, sense aquest raport,—indecisió: Cap preferència possible.

Així son postulat perfectament admissibles: no?

II

Doncs, a base d'aquests postulats, què es envejar? y què es l'enveja?—jo us demano.

Respones que us proposo provisionalment: Primera. Envejar es valorar malament. Segona. L'enveja es el resultat, la conseqüència, de aital valoració sofística.

III

L'enveja es el signe característic de la feblesa.

Jo, ara, no sé si'l senyor Z. (un senyor abstracte, ja s'entén), evalo, o bé em valia; si p'quicament es un feble o es un fort.—Empré he descobert que enveja al seu amic senyor X (un altra abstracte, es clar): doncs ja sé que'l meu persona'ge es un feble.

La característic del fort—en front de no importa quin valor—es l'admiraçió, el meravellament, l'ironia, el sarcasme... tot, menys l'enveja. Pel contrari, difícilment el feble admira de cor, menyspreja de cor, riu de cor. Així es un fet.

IV

El feble creu que, a una hora donada, el presuport fixo de felicitat a la Natura, admet (més difícilment que al nostre Municipi) canvis imprevistos.

—Si A es felís (diu interiorment l'enveja): així es: si A té talent, té fortuna y viaja, ell ocupa un lloc que a mi m'agradaria ocupar. Empré ell l'ocupa; doncs ja no l'ocupo jo.

Es dir: l'enveja parteix de la base que les coses estan ja presuportades, fixades; que elles son insubstituïbles; que elles no

CHASSAIGNE FRERES PIANOS de cua y rectes a cordas creuades.-PIANOS AUTOMATOS.-ROLLS.-Acollan G.-F. I. R. S. T. Imperial. ARMONIUMs, Christophe & Etienne.
VENDES AL COMPTAT Y A PLASSOS — LLOGUERS — EXPOSICIÓ Y DIPÓSIT: PASSEIG DE GRACIA, 38 — TELÈFON 2 363

ESTÓMAGO
Curación del 98 por 100 de las enfermedades del estómago é intestinales con el Elizir Estomacal de Salz de Carlos. Lo recetan los médicos de las cinco partes del mundo. Tonifica, ayuda á las digestiones, abre el apetito, quita el dolor y cura la

DISPEPSIA
las acedias, vómitos, vértigo estomacal, indigestión, flatulencias, dilatación y úlcera del estómago, hipercloridria, neurastenia gástrica, anemia y clorosis con dispepsia: suprime los cólicos, quita la diarrea y disenteria, la fétidez de las deposiciones y es antiséptico. Vigoriza el estómago é intestinos, el enfermo come más, digiere mejor y se nutre. Cura las diarreas de los niños en todas sus edades.

De venta en las principales farmacias del mundo y Serrano, 30, MADRID. Se remite folleto á quien lo pide.

ECOS

EL IMPARCIAL de Madrid es el diari de les pensades. Un dia son unes riles que esdevenen ríldes y s'ocaben amb la tencidissa dels vidres de la seva redacció; a l'altre fersé l'eco den Moret contra les Mancomunitats; l'altre publicar un seguit de caricatures que l'hi han enviat a un concurs per ell over.

Y diu que son los millors! Mare de Déu! Mare de Déu!

No recordem una representant una crebrena a Madrid que fola plorar de pena y riure de fàstic. Mai de la vida hem vist dibuix més grolier ni idea més misenible.

No recordem un altre, política, que figura la firma d'un tractat internacional. Es mai dibuixada com l'altra, però la pensada es més vella que les torres de la Plassa Nova. No podriem comptar amb els dits els diaris francesos y alemanys aont ha hem trovada.

Després hi han uns objectes d'escriptors, figurats, que otenen.

La d'avui poria la següent llegenda: «No puedo con los días de lluvia. En cuanto caen dos gotas se me agrava la bronquitis».

Y a mí se me inflama esta pierna.

—La postiza?

—Naturalmente. Como que la madera se hincha con la humedad...

Peró senyors d'El Imparcial, què no han vist d'a mala sombra?

Lo grotesco no son pas les caricatures de totes maneres. Lo grotesco es quèls coloboradors d'aquest diari parlin de l'Àpe, l'única formidable caricaturista espanyol, planyent de que no's conegui'l seu mèrit, per dibuixar en dislocació. (José Francés, «Mundo Gráfico» d'aquesta setmana).

Y en Junceda, y en Bonet y en Cornet, y en Remigius, y en Passarell? Així parlen estrictament de caricatures de veres, volent dir dels purament caricaturistes, els noms dels quals podrien anar-se'n dels Brunet, Picard, etc, etc.

Ara si anem als dibuixants xirois, quina cooperació tenen un Sancha o un Ramirez, amb un Andreu, un Aragay, un Labarta, Colom, Nogué, Humbert?

Parlem dels morts. Ens traïem el barret davant del senyor Goya (que ja es cercarho l'huny) y dels senyors Oriega, Alicuza, Becquer, etc, (no pensem per en Morachis), però amics, y en Padró? Y en Villanova? Y l'inolvidable Moliner?

Res, res, dibuixaven en dialecte. Ara anem bé. Les mancomunitats, separatisme, les grans empreses industrials, invasió iniqua; la nostra santa, dolça, inoblidable, llengua, dialecte.

Un hom pensa en aquell passatge d'El Lazarillo del Tormes en el qual l'hidalgo, amb molt orgull, se menja's peus de vaca que l'industrial xaval, ha cercat cent de d'aillà. Però els chidalgos d'avui son més plens de vanitat encara. S'ho menjen, però no diuen com aquell:

«Una de vaca? No conecí manjar más delicoso».

Els d'aquí diuen:

«Catalán? Dialecto! Hable usted en cristiano, si quieren dibujar, escribir, ser algo o algun».

—

HI HAN BOTIGUES que no haurien de serhi.

Si nosaltres fossim milionaris, en suprimiríem moltes compantes abans.

Una d'elles, fora una instalada molt aprop de la nostra redacció. Es una botiga de cros-

tes, de carrets pera malalts, de coses que fan pensar en una humanitat esguerrada y agonizant.

Per dintre, sembla una cova de drapaies. Per fora, més que repugnancia, fa pena.

Trovem que l'Ajuntament que hauria de comprar les existencies en aquest industrial y regularis al Museu d'ex-voti que dirigix'l Reverend Mossén Estebanell a la Bonanova.

Prohibit el crosaire ferre de noves com es lloga, si no era d'amagat, netes y polides.

—

STEM SENZILLAMENT indignats, amb la venda de cadellots de gos, en plena Rambla.

Se veu que son bestioles nades de dos o tres dies, tremolen com la fulla de l'arbre y no saben ni obrir els ulls.

Els xicotossos quèls venen, o tracten de vendre'ls, els porien, tots enfocats, dos al palmell de la mà, els altres lligats amb un cordill.

Què pot comprar així? Una mare cruel perquè'l nois atorment? Una persona compassiva, per escanyarlos y llenarlos a la claveguera? No ho entenem, no ho entenem.

Si fossin bons per menjar, encara. Però aleshores, podrien vendre'ls morts y penjats per la cua.

Vius y morintse de necessitat, no; estan demanant un biberó. Y una gossa, la mare, està demanant uns morrets rosats y xucladors...

Notes y comentaris

El Sr. Roig y Bergadà

El senyor Roig y Bergadà ha declarat a un periodista haver rebut indicacions del senyor Canalejas pera formar part de la Comissió que al Senat ha de dictaminar sobre'l projecte de Mancomunitats, no havent decidit encara l'acceptació, perquè entén que'ls senadors regionalistes deuen tenir en aquest punt una major intervenció que ell. Dintre o fora de la Comissió ha dit que s'oposaria decididament al projecte, doncs creia que era un cas de justícia la seva votació y subsegüent implantació.

Ha exterioritzat ademés el senyor Roig el desig del senyor Canalejas d'arrecorran aquells elements del seu partit, que coincideixen en esser els contraris a les Mancomunitats y els més antics y fòssils de les rengleres liberals. Aquests, segons ell, no van contra'l projecte per esser antipatriòtic, sino per esser contrari al nepotisme y al burocratisme.

Finalment, diu'l senyor Roig que una vegada siguin aprovades les Mancomunitats el senyor Canalejas vindrà a Catalunya a explicar-los com entén ell el problema català. Y cas que no s'aprovisioni, també hi vindrà, però no ja com a president del Consell.

Unes declaracions

«El Radical», de Madrid, publica un article en defensa den Lerroux, ric y banquer. Diuen que es escrit d'ell mateix. L'excusolucioniari diu lo següent, entre altres coses:

«Ningún hombre amante del progreso puede abominar de ese modo los progresos materiales de nuestra presente civilización. Automóviles tienen los socialistas belgas. Venderdelle y Fournement; automóviles tienen laurés y otros muchos socialistas alemanes, y jamás se lo echaban en cara sus adversarios. Ese argumento ridículo sólo es empleado por los cerillos españoles que viven y piensan moral y materialmente como el rey Fa-villa».

«Lerroux, que sabe por experiencia los sacrificios que se le pueden exigir a los partidos populares, se procura el dinero por felices medios, con empresas honradas, y esto nos complice y nos enorgullece a su-avimos y corregionarios, porque sin el dinero de Lerroux no sería posible la vid-próspera y fecunda de las instituciones radicales».

«Todo esto lo puede hacer siendo millonario y capitalista pero haciendo un uso racional y humano de sus millones, cuando los tenga».

«Lerroux necesita dinero, porque sin dinero no hay partido, ni Casas del Pueblo, ni escuelas laicas, ni cooperativas, ni propi-gandas fructíferas, ni periódicos que defiendan nuestros ideales».

«No es un acto revolucionario encontrar capitales que en cinco años reformen a Barcelona la sancción y mediante esas reformas puedan comer por diez mil obreros».

«El dinero sólo lo adquieren los que tienen alguna soberana virtud de esas que se llaman talento, voluntad, constancia y trabajo».

No hi calen comentaris. Y millor dit, n'hi calen massa.

D'el castell dels tres dragons

Un redactor d'El Liberal sentintse odiat per un sol nostre, ens ha enviat padrins. Item atés com se mereixien als distingits senyors encarregats del padrinatge, però els hi hem pregat queessin aïnent al seu amic que EL POBLE CATALA, no admetia en les seves pràctiques periodístiques les del manual del senyor Cabrifrons que EL POBLE es un periódico serio, encara que'ls seus redactors siguin partidaris personalment de tota classe de bromes y que lamentavem no poder admirar al senyor Eudex, que així se diu'l nostre enemic, com a contrinçant ja que l'admirabem com a vale.

Així, poc més o menys, deixem en una carta, de la qual no'ns hem pogut quedar copia, sense caure en hem en les qüestions caballerescques, tant com els acers, son precisos els copiadors de cartes.

Contra «El Gor del Poble»

Ahír a la tarda ingressé a la Presó Model el director d'El Cor del Poble, senyor Llobet, a conseqüència d'un procés que se seguix an aquell setmanari per un article que's considerat punible per les autoritats judicials.

Lamentós el fet y oferim a l'estimad contrare amb aquesta ocasió la nostra més ferma simpatia.

Varies

En una nota oficiosa de la Cambra Industrial se'na comunica que s'ha ofert al seu president senyor Sedó la representació parlamentaria del districte de Maravé, per prestigiosas personalidades que gozan de legítima influencia en el districte.

El senyor Sedó, agraintho molt, no ha pogut acceptar, per creure que aquella presidencia y ademés la del Foment del T. N. que també ocupa, eren una incompatibilitat pera decidirse a demanar la representació parlamentaria dels maronins.

—Se troba a Barcelona'l diputat per les Borges, don Francisco Macià.

—Els elements evangelistes de nostra ciutat enviaren al senyor Canalejas un telegrama referent al cas succeit al Ferrol amb un soldat protestant. El President del Consell contestà amb aquest altre:

«Recibo su telegrama en Otero y repito lo que manifesté y ofrecí a los evangelistas que me visitaron en Madrid, acerca de la asistencia de los militares a actos del culto católico».

El senyor Canalejas se refereix al seu intent de legislar sobre aquest punt, de manera que no's repitís lo del Ferrol.

—Ha tancat les portes, per haverse procedit al seu emborg, aquella taberna de la baixada de Cervantes tan coneguda pels escándols que, hi promovien alguns dels crequés, exclusius parroquians de la casa.

En quin nou temple de Bacus, posaran càtedra d'educació, ara aquells conxorcers?

—El dissabte, dia 6 del próxim Octubre el nostre company Andreu Nin donarà una conferencia a Sabadell, desenrollant el tema: «La renovació de la política per l'actuació de la joventut».

Aquesta conferencia forma part de la serie organitzada per la «Joventut F. N. R.» d'aquella ciutat, recentment constituída, y que amb tant brillant éxit va inaugurar el nostre distingit col·laborador senyor Ribera y Rovira.

De vida o mort

Als homes de cor y de fe

Confessemos sincerament, encara que sigui amb dolor. Els partits democràtics y republicans de Catalunya travessen una fonda crisi y una ja massa llarga desorientació. Tot quant s'interina falla o dona resultats negatius. Talment com si la gestió republicana no més actúes de disolvent.

Causen? Tantes, tant complexes y tant greus que cada una es prou pera la mort de tot entusiasme. Però l'ideal republicà ho mor. Es el nostre terror camp fecundat per l'anti-irmandad, enemic dels privilegis de casta y no creiem amb la superioritat dels homes sobre'ls altres homes, més que per sos mèrits, no pel bressol en que hagin nascut. Els reis y els nobles no moneixen altra consideració de nosaltres que la qu'ens mereixeria un mercader enriquít. No ha mort, no, la santa confiança amb els ideals; la que sinó ha mort s'està morint, es la confiança amb els homes, amb l'actuació y procediments dels homes.

An el poble se li predicà a tota hora y amb qualsevol pretext una revolució que hauria de redimir l'Espanya y esborrar els canals que mermen als nous horitzons de justícia social. Y la revolució no feu quan el poble tant l'esperava, no's feu quan l'ocasió era propicia y les barreres semblaven néixer soles y no's fa per ara y l'any. El poble ha sigut enganyat y l'engany li ha entrat molt endintre, sentint lo treure de la cosa pública, causat de gastar energies baldament y d'haver sigut defraudatades les seves il·lusions boies. El mot revolució ja no el comou, ja no li fa cloure la punys ni espurnejar els ulls amb les insies y el foc del combat; tot lo mes l'accepta com una sagrada paraula o una figura retórica.

Y que diem, amics, de la classe mitja, aquest estament gloriós que feu la revolució única de l'humanitat y fou el propulsor de totes les conquestes democràtiques y liberals del segle XIX? Fa pena, fa dolor de debé, sentir com parla bona part de la nostra classe mitja! Se li digué qu'el caciquisme era'l corc que rosegava les ja prou torques estranyes de l'Estat espanyol; que a la seva ombra vivien tots els vici y corrupcions; que ell era l'amparador dels mals governs y del centralisme; se li digué que sense aturar el caciquisme no hi havia manera de regenerar res absolutament, ni de que la moralitat regnés en l'ordre polític y administratiu. Y com que tot així era una gran o unes grans veritats, la classe mitja se llençà amorosa y confiada a la conquesta de les corporacions públiques y de tots els llocs desde on la representació popular podia deixar sentir sa veu acusadora, la seva acció fiscalitzadora, els seus plans y orientacions. Però la classe mitja ha sigut també defraudada. Ni el caciquisme ha sigut aterrat, ni la moralitat regna com hauria y de cada dia està a més baix nivell l'honradesa política. La consciencia es natural: per aquí també l'rentament s'ha manifestat forment.

D'aquí ve la general insensibilitat pública, aquest estat d'innocencia ciutadana tan perillós y tant perjudicial als interessos materials de la urbs y que pot de retop influir — diem més bé que ja està influint, y bona prova n'es la darrera temporada de teatre català — en la vida espiritual de Catalunya.

Y en quins moments vé, aquest podriem dirme fatal renunciament als interessos públics? Precisament quan la nostra patria està en plena febra de grans empreses que poden canviarla, augmentant la riquesa pública y privada; precisament quan la ciutat té grans problemes a resoldre — tramvies, aigua, llum, acabament de la reforma — alguns dels quals no admeten espera, si no han d'esser resoltos perjudicialment contra l'hisenda ciutadana y el seu avenir; tot just ara que un principi d'autonomia ens va a esser concedida.

Aqueixa gran àlbra d'empreses colossals que du la riquesa a tants indrets de Catalunya, els mateixos plans de la ciutat, el principi d'autonomia que se'ns vol concedir, ha despertat enveges, odís distressats d'austeritat no sentides, alarmes potser justificades. S'ha parlat de Babilonia, de les seves corrupcions, de les seves helatres que oferien a les portes de la ciutat el plaer del seu cos als estrangers, per ordre de la ciutat mateixa. Y s'ha parlat d'aixó com si Barcelona anés camí de nova Babilonia y de periclió y estés abocada a grans malvestats. Quelcom pot haver entrat la corrupció en les nostres costums polítiques, mes no n'hi ha per tant. Però, mal no n'hi hagi per tant, els enemics de Catalunya no dormen pas gens ni mica. Volen ferirnos, deshonraros davant dels pobles d'Espanya y encara més davant del nostre poble. La qüestió es aquesta: què's perdi la fe en els partits catànus y sobre tot en els catalans y republicans. Entre unes y altres causes la conseqüència es: l'allunyament sistemàtic de les nostres files y en general de les dels partits republicans, del poble mitjà y baix. Y oom efecte d'aquest allunyament el perill no llunyà de qu'el govern de la ciutat y de la futura Mancomunitat catalana, caigui en mans dels estaments reaccionaris y conservadors.

Què es lo que hem de fer davant d'un tant significatiu apartament dels quèlers públics, d'aquest abandon del dret d'intervenció ciutadà? No som nosaltres qui, per assenyalar orientacions, però tenim el dret d'opinar y exposar la nostra opinió sincera, fida de les nostres conviccions y de la nostra fe inquebrantable. Y sintetisem diem: hi ha que tornar a la puresa de procediments y de principis dels primers temps del catalanisme y a les velles austeritats republicanes. Y hi ha que preocuparse molt, amb tanta atenció, amb esperit de justícia, de la qüestió social.

Nosaltres sabem d'ella tota l'immensa inquietut tota la fatalitat que tanca, terríble com el destí. Nosaltres hem vist y veïem com es obrers que deuen, desenganyats, els camps polítics, van a engrosir l'exèrcit del treball. Y creïeu, amics, que no es obra dels agitadors aquest augment de les forces proletàries, no es a conseqüència de les produccions de menesures, que creïxen els sindicats obrers. Un amic nostre, per cert gens dubios de amensures, ha pogut veure com amb uns quants companys, en menys d'un any, han fet renèixer del no res un fort sindicat. Pera així logar no es ha calgut més que en les seves propagandes socialistes, prefiguissin la germanor entre'ls obrers, oblidant vici odís y diferencies de partits.

Y per què tal esplèndid resultat? Perquè en el món del treball de cada dia hi ha més anies de millorament; primer perquè'l poble veu amb més claretat la seva condició miserable y ja no s'hi conforma y no l'accepta y creu que no té raó d'esser. Després, creïeu de veritat, que ha de veure d'aprop l'existència que du el treballador pera saberne tota la seva desgracia y dolor.

Es a vosaltres, homes de cor, an aquí van endressades aquestes paraules. Què's fa que siguem dels que no saben aquesta dolor, si els són tanta tant tanta realitat! Tenim tota un deure impoerrogable de posar el nostre esforç a l'insubstancial problema. Y tot home progressiu, mal ho sigui de nom, ha de voler més bé, donar una mà als desheretats, que no rebutjarlos y ferse enemics.

Y es a vosaltres, homes de cor y de fe, que sentiu els sants ideals de patria y llibertat, qu'ens dirigim. La nostra comunió patriòtica es encara un esperansa. Però se imposa rectitud de criteri y de procediment. Si hi ha qui s'escriu justícia a ferrihi, sigui germà o eníu. Que sigui la nostra guia la veia d'activitat republicana, la fe en els nostres ideals nacionals y que tinguen la fea visió del temps y siguem homes del món, que saben veure y ferse càrreg dels podiments de l'humanitat y que com a tal se comporten.

Y si així no hi trobem, haurém deixat un bell record en l'història, encara que es segur que recordarem lo perdut al tot a una posam el cor y el cervell en la feina.

SOCIETAT CATALANA D'EDICIONS

S'avis als senyors suscriptors que vulguin recullir personalment el volum dels «Orígens del Coneixement» (volum I) de don Ramon Turro, que poden passar, desde'l vinent diilluns, pel domicili de la S. C. d'E. (Durán y Ben, 4, entressol) de dos quarts de quatre de la tarda a dos quarts de vuit del vespre, presentant el corresponent tal.

L'obra forma un esplèndid volum de més de 200 pàgines, amb coberta a dugues tintes.

A petició de diversos suscriptors s'han fet enquadrar en l'acreditat obrador de don Antoni Torres, 200 exemplars en tela. Els suscriptors, que vulguin rebre aquesta obra enquadrada ricament en tela, podrán ferho abonant una pesseta.

Tortells de can Llopis, igual bons que 25 anys endarrera. Cap festa ni ha per totom quita vol Sombrerers, 5 y 7. Telèfon, 2764.

Refutant una opinió sobre unes oposicions

Amb data 28 del mes passat, desde les planes d'aquell diari vaig demanar al company Ernest Anstasi la seva opinió i col·laboració al mateix temps, com a pràctic i president de l'Associació Nàutica de Barcelona, a la protesta formulada demanant l'anul·lació de les últimes oposicions a pràctics del port de Barcelona. Estimo i agraeixo en jo que val la seva contestació publicada en el diari "Las Noticias" amb data 5 d'aquest mes, i si tinc d'esser franc, hauré de dir que no haventme convençut cap de les seves raons, considero un deure insistir sobre la mateixa qüestió, contestant al seu article, i a fi i efecte de no extraviar l'opinió i deixar els fets ben sentits i amb absoluta claredat.

Deia i repetíeu que les oposicions per acord del tribunal varen ferse a porta tancada i desde'l moment que no hi ha cap llei que digui si han de ferse públiques o privades, la costum esdevé llei, i ara, a més, dic que tampoc hi ha cap llei que hauria al tribunal per pendre l'acord de fer a porta tancada, alferant l'ús i costum establert en aquest port sense cap excepció; per lo tant el tribunal va extralimitarse i no va obrir dintres l'limitat imposat per la llei, com assegura el senyor Anstasi. Deixi el tribunal obrir amb el consentiment de totes els opositors, puix diríeu que està completament equivocat i que este autoritat en nom d'alguns d'ells para desmentir aquesta afirmació.

Diu el senyor Anstasi que com a pràctic no s'oposa a la resolució presa pels seus dos companys que formaven part del tribunal; d'això a la nostra casa no deu tenir cap d'excés de jo mateix, perquè lo que desitjava saber era la seva opinió respecte aquestes dos companys seus, i sigui al obrar-hi o no malament al pendre l'acord de fer a porta tancada, lo mateix dic del senyor vocal nomenat per l'Associació Nàutica, si bé hi afegixo que aquest senyor vocal no representa solament «La Asociación Nàutica Española», sinó tota la classe nàutica, i aquesta classe nàutica ha protestat i continua protestant.

Com jo a la meua carta anterior feia referència a les celebres oposicions d'ara i enc ara, me contesta el senyor Anstasi dient que no hi ha punt de comparació — equidat de casos. — En part té raó, hi ha una sola diferència: allavors a pesar de tots els rumors i parlades que corrien abans de les oposicions (si vol inevitables), a pesar de tots aquells escrits publicats pels diaris demanant justícia, i a pesar d'estar la Comandancia de Marina els dies de les oposicions plena de companys nostres escoltant i comentant la marxa d'elles, allavors aquelles varen ferse com luz i taquígrafos, i ara aquestes varen ferse a les fosques i per taquígraf i un notari present acte.

De l'adhesió a la protesta formulada (diem-ho clar) per l'Associació d'Foment de la Marina Española de Barcelona, de totes les demés associacions nàutiques d'Espanya exceptuant (naturalment) «La Asociación Nàutica» de Barcelona, no solament es llogica i meditada, sinó que no està en lo just el senyor Anstasi, de suposar il·legalitat i mala fe allà on tant ell com tots els companys no hi trobaran més que serietat i noblesa. Y, per acabar, tinc de fer constar que col·laborant a la protesta formulada pel «Foment de la Marina Española», a més de demanar justícia se treballa per la dignificació de la classe nàutica, la que no's mereix veure's protergida i blesada (diguem-ho així) de casa seva, de la Comandancia de Marina, que se ventilen actes que solament a nosaltres, els marins, pertanyen.

EVELI MAS

Aproposít del X Congrés Internacional de Taquígrafia Catalana

En mon article anterior deia que el 1816, el poeta Aribau junt amb son professor de Taquígrafia l'advocat F. Serra i Gilestia, publicaren una nova edició de la Taquígrafia del Martí, amb algunes importants reformes, que no foren admeses pels taquígrafs madrilenys, donant lloc a la creació de les escoles Madrilenya i Catalana. Y ho repetí avui per que ningú pugui pensar que el sistema de que anem a parlar tingui alguna relació amb la indicada escola Catalana.

Deiem també, que la Taquígrafia catalana era original d'una colla de taquígrafs fundadors de la Secció especial de Taquígrafia del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria.

En efecte. En l'any 1905, l'esmentada Secció especial de Taquígrafia, fundada com el Centre al 1903, commemorà'l primer centenari de la creació de la primera càtedra de Taquígrafia a la nostra Barcelona, inaugurant en son local, llavors al carrer de Montjuïc de Sant Pere, el primer curs de Taquígrafia Catalana que s'ha donat a Catalunya. Y lo que veraderament li dona una major importància, lo que fa que els amants de la cultura patria en sentin una més gran satisfacció, es que els autors d'aquest sistema abandonessin per complet l'idea, per alguns anys anterioritat realitzada, encara que amb exit nul, de volguer traduir o al menys imitar, els sistemes capanyois existents.

Es natural que una certa relació hi ha entre'l nostre sistema i els abans indicats, com existeix per consegüent en tots els sistemes mundials. Però, no obstant, aquesta relació impensable de la Taquígrafia Catalana s'allunya molt, es a dir, se diferencia en absolut dels altres sistemes, tots els castellans, que en la nostra Patria son ensenyats i practicats. La Taquígrafia Catalana, doncs, no es traducció ni aplicació al català de cap de les taquígrafies castellanes, sinó una taquígrafia completament original, adaptada a la fonètica i a la construcció de l'idioma català. Y es distingí per sa breu, senzilla i clara, i té la particularitat d'èsser de prescindir de les paraules, usades en la majoria de les Taquígrafies castellanes, escrivint, doncs, els monogrames en paper punit d'una sola ratlla. Y es així, perquè l'experiència ens ha demostrat que no hi ha necessitat de dites paraules, ja que amb les supresions inicials per colocació adoptades, s'obté major velocitat sense perjudici per la traducció.

En diem-ho parls es dividí aquest mètode: la primera que abraça tot lo fonamental del sistema, determinant per medi de regles l'ús dels signes, per la formació dels monogrames, essent suficient per sa sola paraula escriure totes les paraules. La segona part es compon de lo que se'n denominen Signes convencionals o abreviatures, destinats

a abreviar aquelles paraules que pugués escriure amb els elements de la part anterior, per lo molt freqüents que son en el discurs i que reclamen signe especial, més breu i de més fàcil traducció.

Les supresions, base fonamental de tot sistema taquígràfic, de que disposa la taquígrafia Catalana, son d'una gran importància, puix que sens perjudicar la claredat se consegüent gran breu, fent-se a l'ensenyament a l'escola.

No ens hem proposat pas fer aquí un estudi tècnic de la Taquígrafia Catalana, cosa que exigiria la publicació d'una serie d'articles. Nostre intenció única, ara de moment, en ocasió del X Congrés Internacional de Taquígrafia que'l 26 dels corrents s'inaugurarà a Madrid, es la de fer conèixer a existència a tots aquells que's preocupen de les coses de Catalunya i que no tinguessin esment.

La Taquígrafia Catalana, primer i únic sistema que existeix a Catalunya, honra a les «Escoles Mercantils Catalanes», únic lloc on es ensenyada, i en les que cada any en els diversos cursos que de dita assignatura hi son donats, hi audeix una multitud de joves estudiosos desitjoses de conèixer de tan utilíssim com magnífic art. Avui encara l'ensenyansa es donada amb apuntes que faciliten al professor, però s'estan fent els treballs preparatoris per la publicació del mètodo.

Al X Congrés Internacional de Taquígrafia nostre sistema hi serà present i discutit al cas, i davant del món oltre serà una manifestació més de que Catalunya, nostra Patria, treballa, lluita iebrosament, per a donar part al concert de les nacions civilitzades.

FRANCESC ROSELL

Els conflictes del treball

Els ferroviaris

Alegim més detalls a les noves que ahir donàvem, sobre'l conflicte dels ferroviaris amb la marxa de la comissió a Madrid, podem dir que la comissió marxa en l'express de la nit. Ademés dels senyors anomenats, marxà també amb ells el senyor Riera, en representació dels maquinistes.

Els andens estaven plens de companys dels que marxaven. Pot dir-se que tots els ferro-

viaris frances de servei eren a donar comiat als companys que anaven a tractar qüestió tan interessant. Toltom demostrava un gran entusiasme per la causa que defensaven. Quan el tren arribà un llarg aplaudiment ressonà a l'atracador, fins que'l convoi sortí d'aquelles.

El terme concedit a la Companyia per a que contesti a les demandes dels obrers, finíx el diluns que vé i per a prorrogar-lo precisa autorització de l'Assemblea.

Els estampadors

Avui celebren reunió general els estampadors, en el «Cine Montañas», a les 10 del matí. La reunió es per tractar d'algunes proposicions presentades per buscar una solució a la vaga Arco-Aguilar.

Els de l'Art Fabril

Divendres a la nit, la Societat Art Fabril «La Constancia», celebrà l'anunciat miting en el local cine del carrer de Wad-Ras, del Poble Nou, conegut per «Cine Relisquina». En el local s'acumulà una gran gentada que escoltà amb fonda atenció als oradors. Aquests abogaren per l'esperit d'associació i vengí creixent entre tots els treballadors i particularment entre els de l'art fabril, una de les classes més explotades, lo mateix per les moltes hores de treball que tenen, que per lo pesat de la seva labor.

També protestaren de l'arbitrarietat que significa l'empresonament dels companys Puig i Jurado, dient que segun per aquest camí, no's podrà pas calmar les inquietuts obreres, sinó ferles encara més fondes.

Telegrames

A darrera hora la Secció Catalana de l'Unió Ferroviaria ens feu entrega per la seva publicació, dels següents telegrames que acabava de rebre de Madrid:

Madrid-Barcelona, 14, 13'40.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14. Llegamos sin novedad. Gran entusiasmo estaciones. A las 6'30 entrevista ministro. Telefonamos. Hospedamos en Hotel España.—Ribeira.

Madrid-Barcelona, 14, 20'35.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14. Entrevistados ministro cambio impresiones. Lunes 4 tarde nueva conferencia; daremos cuenta de la que celebrará con Director. Mandamos periódicos personal trenes. Escribimos.—La Comissió.

Madrid-Barcelona, 14, 20'35.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

Unión Ferroviaria, Moncada, 14.

alegras ara sota una bandera foscera, no poden trigar a tornar sota la bandera patriótica nostra, única que representa amb perfecció més fonsos i vius anhels de l'ètnia catalana. (Ovació.)

Sr. Orrells

No venim a tributar un homenatge a dos homes sinó a les pures idees i a les honrades actituds que representen. Sempre que hi han hagut moments difícils, ens hem preguntat: «Què pensa en Layret; què pensa en Bastardas?» i aliat d'aquestes tòniques que representen i volent que l'obra del partit sigui sempre una obra de conjunt.

Aquestes actes ens donen motiu a creure en l'avenir del nostre partit i en la persistència dels ideals de Patria i Llibertat entre el nostre poble. No tenim que uns o altres fracassin, venim al davant nostre homes com en Layret i en Bastardas i els altres abnegats prohoms que'l dirigeixen. (Ovació.)

Sr. Corominas

En Pere Corominas comença dient que no's vol amb aquest acte oposar el nostre partit a cap altre. Estem tan convençuts de la vitalitat de la nostra força i de la necessitat que d'ella en té Catalunya, que si la força no existís, l'hauríem de crear. Venim a honorar a dos homes que han tingut la gran sort de dirigir tant alt homatge i una tant gran sinceritat, que bé mereixen aquest homenatge que'l poble's dedica. (Molt bé.)

Però ademés, avui tornem a incorporar a l'U. F. com si encara no ho fos prou, aquell sentit republicà que en Nicolau Salmerón imprimí a les masses republicanes.

Hi hagut un dia que'l gran home no trobà el país a Espanya, i fou Catalunya, la que'l féu reconèixer i el féu creure que la salvació d'Espanya per Catalunya. El dia trià en que fou precis desfer la Solidaritat Catalana, forem tots els esquerres un pacte i avui venim a confirmar aquest pacte. Nosaltres som un orem i volim lo que voliem. Son els altres els que han canviat.

Jo crec que els partits polítics no viuen dels dogmes, sinó de la realitat i de la vida, de la pluralitat de idees i sentiments. Per això nosaltres volíem anar a nos en aquesta l'ecuada varietat de la vida. L'U. F. respongué i respon a aquest anhel esperit. Per això es com un dia de dol el dia que marxem els companys nostres. (Aplaudiments.)

En el meu cel hi ha una estrella que brilli més que totes, que es la de la Llibertat; però hi ha creuameta de banda a banda una via làctea, que es l'amor a Catalunya i moltes estrelles que son els nostres amics i els nostres germans. Sempre que una de desapareix, jo he de lamentar-ho.

Y pregunto jo, què farán aquests que se han anat, ara que son fora, que amb nosaltres no haguessin pogut fer? Si l'any passat amb l'Unió Federal i amb representació d'ella, se feren a Espanya més actes republicans que ara!

Hem de ser implacables amb l'error polític, perquè l'error es la mort. Y aquests que han marxat estan errats. Ja's vindran les desilusions de les coses forasteres. No's agridim, doncs, ni de paraula ni d'obra. Guardem bona absència, perquè si tornen, els rebrem, jo el menys, lo millor que podrém. (Molt bé.)

Que hi hagi ara unió i germanitat entre nosaltres. Jo no soc home per barallar-me amb germans, sinó amb els enemics. Y sino per l'esperit de discòrdia, serà necessari sortir per altres terres, per imposar a Barcelona l'unió de tots els germans. (Gran ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

Que tots aquests aplaudiments siguin un nou pacte de germanor entre nosaltres. (Alt ovació.)

d'antics amics den Salmerón. Aquí a Gracia n'hi tenia d'amics i familiars en Salmerón i vosaltres sou a l'U. F. N. R. Si podíeu don Nicolau aixecarse de la tomba i veure que aquell que tant l'oblegué ve a Catalunya a buscar apoi per fer republicanisme a Espanya, com veuria que se li dona la raó.

Y no seguim en dient aquests amics que se'n han anat, que representen l'esperit de l'Unió Republicana. Aquí a Catalunya representen, si de cas, la desunió republicana. (Aplaudiments.)

Declarém avui que l'Unió Federal es indestructible, perquè les idees que l'inspiren ho son.

Jo vull acabar reconeixent en tots els antics nacionalistes i recomanant entre tots la major unió i germanitat. (Ovació.)

Sr. Layret

(Gran ovació. El públic dret, aplaudint sorollosament.)

Davant de la més gran expectació'l senyor Layret pronuncia un eloqüent i transcendental discurs, aplaudint diverses vegades amb fortes ovacions.

L'hora avançada en que acabà l'acte no ens permeté donar un extracte llarg del discurs. Però com que aquest s'ho mereix, com que les declaracions de l'orador han de produir conseqüències en el nostre partit, prometem donar demà el discurs den Layret lo més extens possible, limitantnos ara a donar-ne una idea general.

Comença per queixarse'l senyor Layret de la conducta poc correcta que han observat amb ell i ambies seus els nous reformistes, conductu que motiva l'acte i que'l farà parlar de certa manera.

Afirmar que l'esperit de l'antiga Unió Republicana està amb ells dins de l'Unió Federal, demostrant-ho amb dades irrecusables.

Manifesta que la di-conformitat dels nous reformistes, no ve d'ara, sinó de sempre desde la creació de la Solidaritat. El senyor Layret explica alguns d'aquests casos de flagrant di-conformitat, en que's dissidents se decantaren sempre cap als anti-republicans.

Examina després lo que es aquí i a l'ora el partit reformista, afirmant, que ell, ni al essent de Catalunya, hi entraria, perquè està basat en l'equivoc de crear en l'oposició dretes i esquerres, perquè és burgès, perquè està fet a base d'allustre jefes i per tant de capdallers.

Si aquí no hagués fracassat aquest partit, representaria una reculada per Catalunya i per la Llibertat. Tornaríem a temps molt anteriors a la Solidaritat, desde's quals no hi hauria a Catalunya partits amb contra i direcció a Madrid.

Acaba glossant les idees capdals de l'Auto-nomia Catalana, tan vagament tractada en el programa melquicista, i acaba amb un gran d'èxit a Catalunya.

Com queda dit, el discurs fou ovacionadíssim. Demà donarem amb més extensió. Seguidament se donà per acabat l'acte.

A la sortida

A l'acabar l'acte molts correligionaris esposaren al carrer la sortida dels andors i especialment la dels homenatjats. A l'apareixer aquests foren aplaudits fortament, repetint l'ovació per tot lo llarg del carrer d'Assíria, quan l

L'impost de consums y el pressupost familiar

*La Federació del "Bàtiment"
comença l'evolució*

100

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding of the book.

Un món que sen va y un món que neix Vers la perfecció

Homes d'esperit simplista o de sentiments empordats, no saben trobar altra explicació al moviment universal obrer, que l'agitació promulgada pels interessats en dur per mal viatjar a la Mèxic una revolució social iuri mesos y mesos no diu res; que a Anglaterra més d'un milió de vaguistes posen en commoció el poder imperial y alarmen extraordinàriament tots els governs constitucionals d'Europa y América, no significa gran cosa per ells; que a Noruega els mariners dels vaixells de cabotatge hagin vagat durant moltes setmanes; que els inscrits marítims a França y els dockers de Londres y els treballadors de mil llocs més se pleguen de braços, se revoltin i el cas aplegui, no mereix més que unes paraules de menyspreu o més bé una ironia xocosa de gracia, però carregada de mala intenció.

Així en quant a l'òrbita de la seva visió estrangera, perquè al's tracta de lo que més li apropa ens interessa, el seu judici es encara més temerari o més insinuat, però no donant una altra qualificació més dur. Però tals definicions interessants o incògnites de confondre tot el valor dels drets mundials del poble obrer, els moviments dels treballadors que vivien o vegeten en les terres d'Espanya, no tenen altra significació ni altres plans que promoure agitació estival, crear dificultats al Govern, treballar per la revolució, contra el règim, contra la rigidesa d'Espanya, contra Déu, contra tot.

La veritable causa? Oh, la veritable causa! Els obrers tenen raó, encara que no sempre, però han de tenir calma, han d'esperar que les lleis y els legisladors y els interessos de l'industria fassin factibles y viables les seves pretensions, perquè tot lo demés, si no tenen aquesta calma, d'esperar tot de la lletada dels poderosos, es obra dels agitadors d'ofici, dels agents revolucionaris, es agitació estival, lo de cada estiu.

Però de totes les regions d'Espanya, seguitament, no marxen milers y milers de treballadors per no morirse de fam, davant l'agobament de terrenys dels grans senyors terratinos; però a l'Andalusia, la anys y anys que els obrers del camp cobren jornals miserables de tres y quatre rals, però un treball pesat com es l'agricultura y tota un sol aflicció en algunes hores del dia abraça; a Galicia, si fa o no fa, els jornals dels camperols són els mateixos, y a Asturias, en tot el nord d'Espanya, els homes estan hores y hores enterrats en les entranyes de la terra, arrencant-li la hulla o el ferro, entre humitats, fosc, gasos que cada moment l'exposen a la mort y constants perills d'ensulsiades, y per aquest treball percebexen mesquins salaris que tot just el permeten viure. De la mateixa manera arreu de la península y totes les branques del treball, lo mateix en les industries manufacturadores que entre les obrers del mar; lo mateix entre les constructors de totes menes que entre les obreres camins de ferro, carreteres, canals, que urbanisen les ciutats y foraden les montanyes. Y encara més, els tramviaris, els ferroviaris, treballen 15, 16, 17 y 18 hores diàries — y el dia en té vintiquatre — per jornals que moltes vegades no arriben a 5 rals!

Y us sembla que davant d'aquest espectacle, indiferents o irònics, hem de concepció les explosions de la misèria, agitació estival, «lo de cada estiu»? No es durant l'estiu que's conflictes del treball se manifesten, es durant tot l'any, perquè les causes són sempre les mateixes, els efectes són sempre iguals també. A Londres moren cada any de misèria unes tres o quatre mil persones, y se moren per igual hivern y estiu.

No són, ho company, obra d'agitadors y revolucionaris els grans conflictes que remouen fins a les entranyes la vella societat. Es la revolució mateixa que s'agita per tot, conseqüència, en primer lloc, del mal viure que arrossega el món obrer; en segon terme per l'aument de cultura que, encara que poc a poc, va assolint el poble. Llibres, follets, periòdics, conferències, exposicions, tot contribueix a desenvolupar els sentiments de dignitat humana que dormen o que són en cada home. Y el treballador ha vist y veu amb major claredat cada dia, la seva condició d'inferioritat, no justificada, en comparació amb les altres classes socials, y d'aquí la seva hulla per la transformació de la seva vida.

No ho prenguem a mola tot lo que amb la qüestió social se refereix. Són massa fonsos els mals que en ella s'inclouen y els pregons problemes que tanca, y es insensat creure, o volguer fer creure a la gent, que influeix en el transcendental problema l'estiu, l'hivern o altra estació de l'any. Els salafites, els cegos, ho podran creure així, però unu y dieu al pare de família que guanya 24 o 25 pessetes setmanals y al fill que li queda ja ni un centim de lo guanyat, perquè encara no arriba a les necessitats de la família. Direu: També hi ha famílies que són més a guanyar. Y us podem respondre: Y a gastar també, doncs comptant lloguer de casa, cada dia més car, queviures, sempre a major preu, y malalties y restit y calzar, y algunes petites, per no dir insignificants satisfaccions, queda reduït sempre a zero lo guanyat. No prenguem a mola, no, la qüestió social, el problema de la desigualtat entre els homes, y de la misèria y sofriments dels que treballen. Aquests, els obrers, aparentment els debils, són els més forts sempre. Ells han sigut, són y seran l'instrument de tot progrés, y lo que empeny seguitament la marxa ascendent del món a la seva perfecció. Sembla una utopia, un somni, però les doctrines més avançades no dubtem que un dia, tardà si voleu, usaran.

La llei de la evolució no mou l'humanitat de vint segles passats era tant altra de l'avui, que la diferència no cal dir-la. Y es que si en el món tot es mudable, tot passa; si en el món han cursat y anirán imperis poderosos y fins el curs dels anys se modifica, el magne problema de la dignificació de l'home serà etern, si mai per la perfecció de l'home tot un fet.

Mes, siguem homes. Sabem veure les senyals del temps. Cada període de la historia humana ha dut grans transformacions, ha sigut precedit d'altre llarg període d'inquietuds y lluites. Volguemho o no, temps nous s'establen. La societat actual va a la seva mort, la completa la seva missió y a no tardar, la societat nova la substituirà. Y aquesta serà la societat perfecta o que, al menys, canviarà a la perfecció definitiva.

PERE DE PRADES

A Anglaterra El Congrés de les Trades-Unions

S'ha celebrat recentment a Newport l'anyal Congrés de les Trades-Unions angleses. Com prometrem des passats els nostres lectors en una nota estrangera, avui donem compte detallat dels principals debats y acords de aquest importantíssim Congrés. Amb raó la premsa britànica dona'l nom de «Parlament obrer» a la reunió anyal dels delegats trade-unionistes.

Un dels primers debats importants del Congrés de Newport fou entaulat a propòsit d'una proposició presentada per Mills, delegat dels rejeters, que afirmava la necessitat de fusionar immediatament totes les organitzacions d'ofici en grans sindicats d'industria.

L'òrber Kassack, dels dockers, oposat a aquesta, una altra proposició en la qual, tot afirmant la necessitat de consolidar el moviment sobre la base dels sindicats d'industria, se protestava no obstant contra l'ús sistemàtic y permanent de la vaga general. Ademés, condemnava'l sindicalisme antiparlamentari a la manera francesa.

El president Thorne li feu observar que aquesta darrera qüestió estava fora de lloc, y que ja hi hauria ocasió de tractarla quan vingues el debat sobre l'acció política. Així emmenada, la resolució de Kassack fou aprovada, per 1.120.000 vots contra 90.000.

Un altre debat, un poc agre, se produí respecte la qüestió dels dies diaris obrers. Es sabut que'l dia 8 d'Octubre vindrà ha d'apareixer a Manchester el «Daily Citizen», per al qual s'han aplegat alguns milers. Però, per altra part, un cert nombre de militants de les Trades Unions y de les organitzacions socialistes, pertanyents sobre tot a la capital anglesa, fan sortir de tres mesos ençà, a Londres, el «Daily Herald». El Comitè parlamentari trade-unionista té dos delegats en l'administració d'aquest diari, que se proclama òrgue oficial del Comitè parlamentari.

Diversos delegats se planyen de l'apoiament donat pel Comitè a un periòdic que no és viable, y que sols pot perjudicar l'èxit del «Daily Citizen», pel qual tant grans sacrificis porta fets la classe obrera anglesa.

No obstant, altres delegats observaren que això ja no tenia tanta importancia, desde'l moment que's dies diaris no apareixerien en una mateixa ciutat, sinó en dugues ciutats diferents: Londres y Manchester.

Thorne, conciliador, digué que lo que cal desitjar es que's dies diaris, la política dels quals es, al cap y a Tàlton, idèntica, tinguessin èxit l'un y l'altre.

La sentència d'Osborne
Animadíssim va esser el debat que's suscità entre la congressistes a propòsit del projecte de llei del govern, encaminat a remèdiar la sentència dels tribunals d'Osborne, que sentència tènedeix a prohibir a les Trades Unions l'exercici de l'acció política, y sobre tot l'atribució de llurs diners a les lluites electorals.

Els principals militants manifestaren el llur parer que'l chills de Mr. Asquith es insuïcient. L'òrber Hancock Wilson sostingué lo contrari y afirmà que la sentència de Osborne no preocupava gaire als sindicats.

Nombrosos delegats li replicaren. Y el Congrés, per 1.868.000 vots contra 39.000, o sigui quasi per unanimitat, proclamà que'l chills del govern es insuficient, y que les Trades Unions reclamaven llur plena llibertat per intervenir en la batalla política.

Així l'immensa massa del trade-unionisme anglès, ha condemnat les tendències antipolítiques y antiparlamentaries del sindicalisme.

La Comissió Organitzadora del Cens de la U. F. N. R. de Barce-

lona als seus correligionaris

CIUTADANS:

Encarregats els que suscriuen per l'Assamblea Municipal recentment celebrada de portar a terme la formació d'un nou Cens de la nostra comunitat política y dels trepistes, contem a la elecció de Junta Municipal, en tenen un deure de companyerisme dirigirse als republicans, nacionalistes y federals de la nostra ciutat a començar la tasca que'ls fou soltesa a realitzar.

L'ideal democràtic que informa'l nostre partit reclama una constant intervenció dels ciutadans en totes les decisions de conducció y orientació que pugnin acordarse, y l'elecció, una organització apropiada y una direcció para fer les efectives. D'aquí la necessitat d'un cens, fonamentat d'una y altra, en el qual estiguin inscrits tots els que senten uns mateixos ideals y comuns aspiracions.

Aquesta organització del nostre partit a Barcelona era un fet, amb tot y els defectes subministrables que contenia, y la tasca que ara novament s'imposa realitzar no hauria pas estat d'una fàcil revisió. Si una part dels elements afiliats a l'U. F. N. R., no hagués abandonat les nostres banderes para ingressar en partits de recent creació. La necessitat, doncs, d'un cens, lo més perfecte possible, en el qual tots els que hi estiguin inscrits accepten plenament els ideals y la disciplina de l'U. F. N. R., ha fet que l'Assamblea Municipal acordés la renovació total del mateix y mou a aquesta comissió a dirigir-se als seus correligionaris para recomanar-los amb insistència que complementin degudament l'esmentat acord atenentse a les següents disposicions:

1. Podrán inscriure en el cens de l'U. F. N. R., tots els que acceptin el pacte de primer d'Abri de 1910, els acords de les seves Assamblees y organismes y hagin complert 18 anys d'edat.

2. Les inscripcions serán individuals y deurán estar firmades pel propi interessat. Si algun ciutadà no sab firmar, podrà fer-ho un altre correligionari en son nom, devent constar així en la llista d'inscripció.

3. El domicili y districte que deu fer constar l'inscrit en la llista del cens, no podrà esser altre que aquell on realment viu. L'inscripció podrà ferse en tots els Centres del partit quina direcció y hores d'oficina acompanyen la present circular.

4. Els ciutadans que per circumstàncies especials y els que estiguin ausents de Barcelona no puguin inscriure's cap Centre, podrán inscriure's directament enviant la petició a la comissió organitzadora. Les inscripcions fetes seguint aquests tràmits, no tindrán efectivitat si no les acompanya el corresponent impost y deurán firmarse en dit temps oportú.

5. Tots els correligionaris, si inscriuents, están obligats a satisfer la primera quota mensual de 0'10 pessetes fixada per l'Assamblea Municipal.

Si algun ciutadà desitja satisfer a l'inscripció la susdita quota per semestre o anualment, podrà fer-ho, mentre ho fassi constar en el peu de la llista d'inscripció.

6. L'inscripció en el cens podrà ferse del dia 1 al 15 de Setembre, ambdós inclusius.

Barcelona, 30 d'Agost 1912.

Francisco Layret, Enric Maynés, Ramón

Martínez Gras, José Quer, J. M. Mallofré y Tort.
Llocs d'inscripció y hores:
Ateneu Pi y Margall, carrer de Ginebra, 19; De 7 a 11 de la nit; U. F. N. R. del districte II, carrer Batià, 38, mal; Centre Català Republicà Federalista, Alt de Sant Pere, 2; Ateneu d'U. F. N. R. Sant Simplicí, 6, segon; De 9 a 12 nit; Centre d'U. F. N. R. Sant Simplicí, 6, primer; De 8 a 12 nit; C. N. R. districte IV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte V, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte VI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte VII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte VIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte IX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte X, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XL, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte XLIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte L, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LVIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXV, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVI, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXVIII, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXIX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXX, Diagonal, 24; De 12 a 12 nit; C. N. R. districte LXXXXXXXXI, Diagonal, 24; De

CRONICA E FORA

Informació de l'extranger

La política anglesa

M. Winston Churchill, lord de l'Almirallat (ministre de Marina que dirim aquí) ha pronunciat a Londres un altre gran discurs completant les importants declaracions que feu a Dundell.

Respondent a les pretensions del quec dels polítics a les pretensions del quec dels conservadors Mr. Bonar Law, que sosté que el govern radical deu dimitir després de la nova derrota electoral que ha sofert a Midlothian. Ha demostrat, amb dades a la mà, que la realitat, en realitat, és una victòria moral de la democràcia, car el candidat Tory no ha estat elegit més que per 32 vots de majoria amb tot i obtenir prop de 2.000 vots menys, mentre que la votació obtinguda pels dos partits confegits al Parlament, el radical i el laborista, passa en 2.381 vots la votació del primer.

El primer lord de l'Almirallat ha tornat en els seus reptes que, en despit de totes les dificultats de la reacció, el gabinet continuï al poder fins a la realització completa de son programa democràtic-social, especialment les reformes obreres, la reforma electoral, l'autonomia d'Irlanda i la reforma completa de la defensa nacional, sobre tot en lo que's refereix a l'Exèrcit territorial i als serveis de l'Almirallat.

(PER TELEGRAM)

Fransa al Marroc

La presa de Marrakech

París. — Heusquell text del partí oficial enviat pel coronel Mangia a Lyautay, relatant l'acció que procedí a l'entrada de les seves tropes a Marrakech:

«Vaig sortir el dia 5 a dos quarts de tres de la matinada i vaig arribar a Bengueris a les onze, tornant a sortir després d'un alt a les onze i vaig arribar a les deu i set a Sakhadadim, a 38 kilòmetres. Vaig aixecar el camp el dia 6 a les dues i mitja, se va distribuir l'aigua a les cinc i mitja. Durant aquesta etapa vaig perdre a les sis, una columna enemiga formada en la batalla al peu del Djebel i sobre un front de cinc kilòmetres.

Les línies d'enfront eren molt denses, amb un efecte d'uns deu mil homes, dels quals 3.000 eren genets. Ens destruïren pèndre dispositons per al combat i després feru foc. Al primer dispar de canó, tots la nines enemigues caigueron sobre nosaltres amb bellíssims avers i no va ésser estingida mes que pel foc enèrgic de l'artilleria i infanteria.

L'enemic se va retirar contraflanc de la columna i empenygué un atac molt viu contra la retaguarda. Vaig continuar el moviment d'avans i vaig trobar noves masses enemigues, que procuraven oposar-se; però foren aniquilades i derrotades.

Vaig fer anar un esquadron sobre l'alt Ural, amb indígenes de Chauda, Rehama i gendarmes de cavall, baix el mando del coronel Ricard, acompanyat d'una bateria del 75 i un piquet de sentinelles montats. La cavalleria penetrà en el camp enemig i matà més de cent homes amb arma blanca; i pèndre dos canons i banderes i nombroses municions de totes classes.

Acompa avui a Sidibutman. Nostres pèndre son dotze ferits, dels quals dos ho estàn gravement. Segons informes adquirits dels ferits enemigues, els francesos prisioners en Marrakech continuaven en bon estat de salut a Dorelmahzen, però baix la custodia d'indígenes i a l'alt, a les ordres de Rehama, germà d'El Hiba. Jo'm quedo a Marrakech.

La situació

Fez. — La columna del coronel Pein, seguita acompanyada al Sok El Arba, ont continuà per assegurar la tranquil·litat en la regió de Teinaino.

El Roghi ha sigut senyalat al Nord del Sok El Arba amb nombrosos contingents.

Un convoy de provisions procedent de Sidi fou atacat el dia vuit per contingents de dissidents. L'enemic fou rebutjat. El convoy no va tenir cap baixa.

La columna Dupertuis va fer el dia 10 un reconeixement al territori de Benimitt, anant alguns aduers. No va tenir baixes.

L'impresió causada per l'ocupació de Marrakech i la fugida d'El Hiba es enorme en totes les tribus.

Notícies de Mazghzen donen compte de que en la regió de Rehama grans contingents marroquins, transformats per la notícia de la presa de Marrakech, s'han retirat als seus pobles.

Les regions de Rehama i Dukkala semblen estar en calma.

L'instal·lació dels caids continua sense incidents.

L'Hafid

Marsella. — Mulei Hafid, procedent de Niza, ha arribat aquesta tarda i sortirà dilluns amb destí a Gibraltar i Tànger.

Tolosa. — «La Depeche» publica un article indicant la possibilitat d'una proxima aliansa franco-espanyola a conseqüència del viatge de Alfons XIII a París.

Notes de la premsa

París, 14. — «Le Petit Parisien» diu que amb l'objecte d'organitzar el sector de Marrakech, el general Lyautay rebra reforços i farà una crida als grans kaidis, especialment El Glau, l'influència del qual es considerable.

També diu que M. Geoffroy ha trasmes al Govern de París la seguretat de que Espanya donarà satisfaccions explícites respecte de l'acció dels seus consuls al Marroc i que alguns d'ells seran objecte de determinades sancions.

El diari publican informes de Marrakech dient que la població es a l'assossegada de tot. S'han donat ordres severes per que'ls veïns no siguin molestats. Els francesos resten a prop de preparar per marxar a Casablanca.

El Hiba s'ha retirat a uns 30 kilòmetres al Sud, preparat per fugir a la primera oportunitat.

El Glau ha procedit a la detenció de nombrosos funcionaris d'El Hiba.

S'han reunit alguns centenars de cadavers de marroquins en el lloc del darrer combat.

Enterro del Musulitu

Tokio. — Les despulles mortals del Mikado Musulitu varen ser traslladades ahir vespre al camp de parada d'Ayoma, en mitg de típiques escenes impresionants.

El còs diplomàtic tenia reservat un lloc en la ruta que havia de seguir la carrossa fúnebre.

Aquesta, segons costum immemorial, anava tirada per quatre boues.

En el fúnebre seguit hi figuraven 800 autoritats.

L'emperador, l'emperatriu i els prínceps varen seguir el fèretre fins a la gran reixa que tanca'l Palau imperial, desde on, per diferent camí, se dirigiren al camp d'Ayoma, amb l'objecte de rebre les despulles imperials.

Formaven la guarda d'honor representacions de totes les divisions de l'imperi, en total 20.000 homes.

En la comitiva hi figuraven variis grups de músics, que executaven marxes fúnebres amb instruments antics.

Un brillant grup d'oficials superiors, de gran uniforme, rodejaven la carrossa mortuòria.

Totes les cases de Tokio havien arborat llanternes funeràries.

La ciutat permaneixia silenciosa.

Una immensa multitud, agrupada darrera del cordó format per les tropes, en una línia de cinc kilòmetres, desde'l Palau imperial fins al camp d'Ayoma, presencià en pietós reculliment el pas de la fúnebre comitiva.

El general Nogí se suicidà

El còs diplomàtic tenia reservat un lloc en la ruta que havia de seguir la carrossa fúnebre.

Aquesta, segons costum immemorial, anava tirada per quatre boues.

En el fúnebre seguit hi figuraven 800 autoritats.

L'emperador, l'emperatriu i els prínceps varen seguir el fèretre fins a la gran reixa que tanca'l Palau imperial, desde on, per diferent camí, se dirigiren al camp d'Ayoma, amb l'objecte de rebre les despulles imperials.

Formaven la guarda d'honor representacions de totes les divisions de l'imperi, en total 20.000 homes.

En la comitiva hi figuraven variis grups de músics, que executaven marxes fúnebres amb instruments antics.

Un brillant grup d'oficials superiors, de gran uniforme, rodejaven la carrossa mortuòria.

Totes les cases de Tokio havien arborat llanternes funeràries.

La ciutat permaneixia silenciosa.

Una immensa multitud, agrupada darrera del cordó format per les tropes, en una línia de cinc kilòmetres, desde'l Palau imperial fins al camp d'Ayoma, presencià en pietós reculliment el pas de la fúnebre comitiva.

El general Nogí se suicidà

Tokio. — El general Nogí, Phéroe de la guerra rus-japonesa, que manava les tropes vencedores a Port-Arthur, no volent sobreviure al diàfni Mitado, se va llevar la vida, junt amb la seva esposa, en el moment en que les canonades anunciaven que sortia del Palau el sepulcri que acompanyava les despulles del Musulitu.

La mort del Nogí ha causat a tot l'imperi immensa sensació.

Cable submarí

Rio Janeiro. — Ha sigut presentat a les Cambres un projecte autoritzant al Govern per construir, apelant a l'industria privada, un cable submarí a lo llarg de les costes del Brasil.

Les maniobres franceses

Monecoteur. — El ministre de la Guerra, M. Millerand, ha ofert un esmorzar als oficials hextrangers que assisteixen a les maniobres.

Al brigadier M. Millerand ha elegit al general Joffe, director de les maniobres, a tots els oficials, sos dignes col·laboradors, i en fi, a tots els soldats, guardians de la seguretat i la dignitat nacional.

Ha sigut al gran duque Nicolau de Rússia, a la missió anglesa i a tots els oficials estrangers, i ha acabat brindant per M. Fallieres, pel gran duque Nicolau, per les missions russes i angleses, per tots els oficials estrangers i per l'Exèrcit francès.

El gran duque Nicolau ha contestat brindant per M. Fallieres, per la prosperitat de la nació francesa, amiga i aliada, i pel valent i gloriós Exèrcit francès.

Londres. — El Gran Duque Nicolau ha arribat, però assistit a les grans maniobres. La companyia la Gran Duquesa, oficials generals de la missió russa i de oficials francesos agregats a sa persona. Ha sigut rebut per Millerand.

El tinent Parent, del soté de dragons, que's fracturà'l crani al caure del cavall, morí ahir tard.

El primer període de les maniobres ha terminat per un cop teatral. El general Maríon, quef de l'Exèrcit roig, fou tot presoner amb tot son Estat Major, per una partida de cavalleria de la primera divisió, junt al poble de Leveger, ont dirigia els diferents cossos de son mando.

El còs diplomàtic tenia reservat un lloc en la ruta que havia de seguir la carrossa fúnebre.

Aquesta, segons costum immemorial, anava tirada per quatre boues.

En el fúnebre seguit hi figuraven 800 autoritats.

L'emperador, l'emperatriu i els prínceps varen seguir el fèretre fins a la gran reixa que tanca'l Palau imperial, desde on, per diferent camí, se dirigiren al camp d'Ayoma, amb l'objecte de rebre les despulles imperials.

Formaven la guarda d'honor representacions de totes les divisions de l'imperi, en total 20.000 homes.

En la comitiva hi figuraven variis grups de músics, que executaven marxes fúnebres amb instruments antics.

Un brillant grup d'oficials superiors, de gran uniforme, rodejaven la carrossa mortuòria.

Totes les cases de Tokio havien arborat llanternes funeràries.

La ciutat permaneixia silenciosa.

Una immensa multitud, agrupada darrera del cordó format per les tropes, en una línia de cinc kilòmetres, desde'l Palau imperial fins al camp d'Ayoma, presencià en pietós reculliment el pas de la fúnebre comitiva.

El general Nogí se suicidà

Tokio. — El general Nogí, Phéroe de la guerra rus-japonesa, que manava les tropes vencedores a Port-Arthur, no volent sobreviure al diàfni Mitado, se va llevar la vida, junt amb la seva esposa, en el moment en que les canonades anunciaven que sortia del Palau el sepulcri que acompanyava les despulles del Musulitu.

La mort del Nogí ha causat a tot l'imperi immensa sensació.

Cable submarí

Rio Janeiro. — Ha sigut presentat a les Cambres un projecte autoritzant al Govern per construir, apelant a l'industria privada, un cable submarí a lo llarg de les costes del Brasil.

Les maniobres franceses

Monecoteur. — El ministre de la Guerra, M. Millerand, ha ofert un esmorzar als oficials hextrangers que assisteixen a les maniobres.

Al brigadier M. Millerand ha elegit al general Joffe, director de les maniobres, a tots els oficials, sos dignes col·laboradors, i en fi, a tots els soldats, guardians de la seguretat i la dignitat nacional.

Ha sigut al gran duque Nicolau de Rússia, a la missió anglesa i a tots els oficials estrangers, i ha acabat brindant per M. Fallieres, pel gran duque Nicolau, per les missions russes i angleses, per tots els oficials estrangers i per l'Exèrcit francès.

El gran duque Nicolau ha contestat brindant per M. Fallieres, per la prosperitat de la nació francesa, amiga i aliada, i pel valent i gloriós Exèrcit francès.

Londres. — El Gran Duque Nicolau ha arribat, però assistit a les grans maniobres. La companyia la Gran Duquesa, oficials generals de la missió russa i de oficials francesos agregats a sa persona. Ha sigut rebut per Millerand.

El tinent Parent, del soté de dragons, que's fracturà'l crani al caure del cavall, morí ahir tard.

El primer període de les maniobres ha terminat per un cop teatral. El general Maríon, quef de l'Exèrcit roig, fou tot presoner amb tot son Estat Major, per una partida de cavalleria de la primera divisió, junt al poble de Leveger, ont dirigia els diferents cossos de son mando.

Informació d'Espanya

Madrid, 14, de 10 matí a 2 nit

Sobre la Mancomunitat

L'article den Canalejas

El III article del «Diario Universal», reproduint les declaracions del senyor Canalejas sobre'l projecte de Mancomunitats, diu així textualment:

«S'ha dit que'l projecte de Mancomunitats va més enllà que la constitució federal de 1873 i les Constitucions federals d'altres pobles.

Dir es.

La Constitució federal del 73 reconeix en la Nació espanyola variis Estats, entre els quals Catalunya, que poden conservar o modificar les seves lleis provincials segons les necessitats territorials, omen als Estats completa autonomia econòmica-administrativa i l'autonomia política compatible amb l'extensió de la Nació; concedeix als Estats la facultat de regir-se per la seva Constitució política pròpia, nomenar el seu Govern i nomenar Cambres Legislatives, sense intervenció directa del poder federal; atribueix als Estats plena independència per regular la seva política, la seva industria, la seva hisenda, les seves obres públiques, els seus camins, els seus empresaris, el seu Deute, les seves Universitats i Escoles, la seva organització territorial; els Estats reben les forces necessàries per a policia i seguretat interior, constituint el seu poder amb enervació i llibertat. S'admet, per últim, la Nació, la Mancomunitat d'Estats.

«Se sembla que algú cosa tant sols agraïa la constitució federal, aquest mudi d'Estats, al projecte de Mancomunitats?

«Quina analogia hi ha entre les prerrogatives polítiques i constitucionals dels Estats federals i les atribucions administratives i delegades de la Mancomunitat?

Recordant la constitució dels Estats compostos de que parlen tots els contractistes i examinant les constitucions federals s'adverteix el lamentable error en què s'inverteixen les províncies que s'associen amb els Estats que's federen o confederen.

Es censurable, que, si no tots, els més dels qui combaten el projecte, hagin presència de la molestia de llegir una vegada sursura.

No ja els homes de clar enteniment, sinó els més mitjans que examinen les clàusules del projecte, veurien com el Govern i el Parlament, les Corts i el Rey, conserven tots els recursos necessaris, i més dels necessaris, per impedir que la Mancomunitat envaeixi empreses, disolvent, pèrdori béns administratius, dani l'interès nacional, l'interès privat, o s'exaltin de sis atribucions, invadint el terreny polític, que en absolut li està vedat.

El poder públic, a qui tots els acords se suscriuen, no renuncia al no què delega atribucions a la Mancomunitat, estan capacitat per la suspensió dels seus acords i per la suspensió i fins dissolució de la Mancomunitat mateixa.

Es clar que no s'han escrit els preceptes de la llei per que, fent casuària d'ells els governants, descomen sense risc, corregint-los sense risc, suscriu sentençes, fent-los servir sense risc. Es clar que la personalitat que envaina la representació d'un regió, haurà d'esser atesa amb mirament, respectada amb escriptura i que res resultaria tant menguat, tant indigna i tant perillós com voler la llei, posat el pensament en utilitzar tots els recursos per fer-la efectiva.

Nosaltres creiem que les Mancomunitats — sempre hem de parlar en plural — tindran vida ubana; nosaltres creiem que les Mancomunitats no són s'organitzen per satisfacció i profit de les províncies interessades, o de les regions constituïdes, sinó per bé de l'Estat, perquè la vida social es avui molt complexa, i l'administració pública abansa serveis que requereixen compenècia extraordinària i fora error desconfiar que la canalicació de certes facultats de l'Estat descomestionant el cervell de la nació, assegurant la salut i la vida de l'Estat mateix.

Y per a terminar aquesta part — perquè no's terminaria en moltes hores — s'intenció descomen sobre la transcendència de la reforma, sorprenen que s'escondan de certes delegacions que es contemplen impossibles o sotmeses com l'ensenyansa, les obres públiques, el crèdit, el segur, el comerç marítim, la beneficència, se despreuen dels organismes oficials de l'Estat per córrer per compte de banos, capitalistes, empreses concessionàries, centres religiosos, etc., la direcció dels quals no es pot assegurar.

Posats a desconfiar, més encara douria desconfiar de la lleal influència dels que no estan nacionalitzats, o estanhon per fórmula, dirigien organismes que la conveniència pública adreixia perdurablement a la vida de l'Estat.

Aquí com en totes parts l'Estat tendria a convertir-se en un poder, en instigador, exercint oficials d'estat, de coordinació o de tutela i respectant les expansions de la corporació històrica, de l'associació lliure, de l'activitat privada, en que expressa o tícidament delega funcions que un estatisme irreflexiu i absorbent voldria vincular en el poder públic.

Més perillós que els opressors que's organitzen localment són els organismes que crean la plutocràcia, els grans monopolis, els grans acaparadors de produccions industrials o agrícoles.

Sense la posició que justifica certes repugnancies i explica certes oposicions, no haguera trobat el més petit obstacle en l'opinió ni a les Corts del Regne, el projecte de llei autoritzant la creació de les Mancomunitats; però, en la veia veia caurà de ulls, la reflexió hauria de prevaler, i tot contribuiria a fer més fecundes i més hermoes, per més variades, la cultura, la riquesa i les energies vitals de la nació.

Quins arguments, apart els suggerits per interessos subalterns o per estímul poc plausibles, adreixen els que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

Deixem apart les repugnancies de doctrina, els escrúpols de conciencia, dignes de respect, però, pel seu valor subjectiu insuficients per prevaler en el desenvollop d'una política i en el plantejament d'una reforma nacional; deixem apart, que els enemics sistemàtics de Catalunya consideren innecessaria fer quèlques canvis que presenten que l'instauració de les Mancomunitats se retrassi?

El còs diplomàtic tenia reservat un lloc en la ruta que havia de seguir la carrossa fúnebre.

Aquesta, segons costum immemorial, anava tirada per quatre boues.

En el fúnebre seguit hi figuraven 800 autoritats.

L'emperador, l'emperatriu i els prínceps varen seguir el fèretre fins a la gran reixa que tanca'l Palau imperial, desde on, per diferent camí, se dirigiren al camp d'Ayoma, amb l'objecte de rebre les despulles imperials.

Formaven la guarda d'honor representacions de totes les divisions de l'imperi, en total 20.000 homes.

En la comitiva hi figuraven variis grups de músics, que executaven marxes fúnebres amb instruments antics.

Un brillant grup d'oficials superiors, de gran uniforme, rodejaven la carrossa mortuòria.

Totes les cases de Tokio havien arborat llanternes funeràries.

La ciutat permaneixia silenciosa.

Una immensa multitud, agrupada darrera del cordó format per les tropes, en una línia de cinc kilòmetres, desde'l Palau imperial fins al camp d'Ayoma, presencià en pietós reculliment el pas de la fúnebre comitiva.

El general Nogí se suicidà

Tokio. — El general Nogí, Phéroe de la guerra rus-japonesa, que manava les tropes vencedores a Port-Arthur, no volent sobreviure al diàfni Mitado, se va llevar la vida, junt amb la seva esposa, en el moment en que les canonades anunciaven que sortia del Palau el sepulcri que acompanyava les despulles del Musulitu.

La mort del Nogí ha causat a tot l'imperi immensa sensació.

Cable submarí

Rio Janeiro. — Ha sigut presentat a les Cambres un projecte autoritzant al Govern per construir, apelant a l'industria privada, un cable submarí a lo llarg de les costes del Brasil.

Les maniobres franceses

Monecoteur. — El ministre de la Guerra, M. Millerand, ha ofert un esmorzar als oficials hextrangers que assisteixen a les maniobres.

Al brigadier M. Millerand ha elegit al general Joffe, director de les maniobres, a tots els oficials, sos dignes col·laboradors, i en fi, a tots els soldats, guardians de la seguretat i la dignitat nacional.

Ha sigut al gran duque Nicolau de Rússia, a la missió anglesa i a tots els oficials estrangers, i ha acabat brindant per M. Fallieres, pel gran duque Nicolau, per les missions russes i angleses, per tots els oficials estrangers i per l'Exèrcit francès.

El gran duque Nicolau ha contestat brindant per M. Fallieres, per la prosperitat de la nació francesa, amiga i aliada, i pel valent i gloriós Exèrcit francès.

Londres. — El Gran Duque Nicolau ha arribat, però assistit a les grans maniobres. La companyia la Gran Duquesa, oficials generals de la missió russa i de oficials francesos agregats a sa persona. Ha sigut rebut per Millerand.

El tinent Parent, del soté de dragons, que's fracturà'l crani al caure del cavall, morí ahir tard.

El primer període de les maniobres ha terminat per un cop teatral. El general Maríon, quef de l'Exèrcit roig, fou tot presoner amb tot son Estat Major, per una partida de cavalleria de la primera divisió, junt al poble de Leveger, ont dirigia els diferents cossos de son mando.

El còs diplomàtic tenia reservat un lloc en la ruta que havia de seguir la carrossa fúnebre.

Aquesta, segons costum immemorial, anava tirada per quatre boues.

En el fúnebre seguit hi figuraven 800 autoritats.

L'emperador, l'emperatriu i els prínceps varen seguir el fèretre fins a la gran reixa que tanca'l Palau imperial, desde on, per diferent camí, se dirigiren al camp d'Ayoma, amb l'objecte de rebre les despulles imperials.

Formaven la guarda d'honor representacions de totes les divisions de l'imperi, en total 20.000 homes.

En la comitiva hi figuraven variis grups de músics, que executaven marxes fúnebres amb instruments antics.

Un brillant grup d'oficials superiors, de gran uniforme, rodejaven la carrossa mortuòria.

Totes les cases de Tokio havien arborat llanternes funeràries.

La ciutat permaneixia silenciosa.

Una immensa multitud, agrupada darrera del cordó format per les tropes, en una línia de cinc kilòmetres, desde'l Palau imperial fins al camp d'Ayoma, presencià en pietós reculliment el pas de la fúnebre comitiva.

El general Nogí se suicidà

Tokio. — El general Nogí, Phéroe de la guerra rus-japonesa, que manava les tropes vencedores a Port-Arthur, no volent sobreviure al diàfni Mitado, se va llevar la vida, junt amb la seva esposa, en el moment en que les canonades anunciaven que sortia del Palau el sepulcri que acompanyava les despulles del Musulitu.

La mort del Nogí ha causat a tot l'imperi immensa sensació.

Cable submarí

Rio Janeiro. — Ha sigut presentat a les Cambres un projecte autoritzant al Govern per construir, apelant a l'industria privada, un cable submarí a lo llarg de les costes del Brasil.

Les maniobres franceses

Monecoteur. — El ministre de la Guerra, M. Millerand, ha ofert un esmorzar als oficials hextrangers que assisteixen a les maniobres.

Al brigadier M. Millerand ha elegit al general Joffe, director de les maniobres, a tots els oficials, sos dignes col·laboradors, i en fi, a tots els soldats, guardians de la seguretat i la dignitat nacional.

Ha sigut al gran duque Nicolau de Rússia, a la missió anglesa i a tots els oficials estrangers, i ha acabat brindant per M. Fallieres, pel gran duque Nicolau, per les missions russes i angleses, per tots els oficials estrangers i per l'Exèrcit francès.

El gran duque Nicolau ha contestat brindant per M. Fallieres, per la prosperitat de la nació francesa, amiga i aliada, i pel valent i gloriós Exèrcit francès.

Londres. — El Gran Duque Nicolau ha arribat, però assistit a les

